

Número 10

Febrer 2022

L'illa dels LLIBRES

REVISTA D'ACTUALITAT LITERÀRIA

**L'ALQUÍMIA DE LA VIDA
DE COIA VALLS**

**10 ANYS DE LA
COL·LECCIÓ
CRIMS.CAT**

**DON WINSLOW,
PREMI PEPE
CARVALHO**

CONTINGUTS

02 BARCELONA CELEBRARÀ EL SANT JORDI AMB UNA SUPERILLA LITERÀRIA SENSE RESTRICCIONS

03 DON WINSLOW I ELS ORÍGENS DE LA NOVEL·LA NEGRA

04 LA BCNEGRA REIVINDICA EL PERSONATGE DE PETRA DELICADO D'ALICIA GIMÉNEZ BARTLETT

05 ENTREVISTEM A COIA VALLS, AUTORA DE L'ALQUÍMIA DE LA VIDA

10 "UNA VIDA PLENA" PER MARTÍ GIRONELL

11 L'EDITORIAL NAVONA RENEIX DE LA MÀ DE L'EDITOR ERNEST FOLCH

12 "ORLEANS, 3 QUILÒMETRES" PER NÚRIA PRADAS

13 ENTREVISTA A ÀLEX MARTÍN DE CRIMS.CAT

15 177 TÍTOLS PUBLICATS DE 54 AUTORS, EL BALANÇ DELS 10 ANYS DE L'EDITORIAL RAIG VÉRD

16 ESTER ELVIRA, GUANYA EL PREMI DE LITERATURA ERÒTICA FEMINISTA 2022

17 UN TASTET DE "PONI" DE R. J. PALACIO

L'escriptora Coia Valls assegura a L'Illa dels Llibres que "Fer les coses com s'han fet sempre, només ens porta al mateix lloc". Valls publica "L'alquímia de la vida" i li dediquem una àmplia entrevista sobre la novel·la ambientada al segle XV, però que podem veure certs paral·lelismes amb l'actualitat. L'escriptora catalana vol dedicar la novel·la a totes aquelles persones pioneres, valentes i creatives, motors reals de l'evolució del món.

Don Winslow ha reivindicat "El Quixot" i altres clàssics com els orígens literaris de la novel·la negra. L'escriptor nord-americà ha estat el darrer guardonat del Premi Pepe Carvalho que lliura el festival BCNegra i ha manifestat que "Sense Don Quixot no existiria la novel·la negra moderna".

La col·lecció de novel·la Crims.cat celebra el seu desè aniversari i ha presentat els nous projectes. L'Illa dels Llibres conversa amb l'editor Àlex Martín per fer balanç dels deu anys del segell de novel·la negra en català. També recordem els deu anys de l'editorial Raig Verd i els seus tres grans èxits: Tardor, d'Ali Smith; Els desposseïts, d'Ursula K. Le Guin i Un mag de Terramar, també de Le Guin.

Dediquem un article a la renovada editorial Navona de la mà de l'editor Ernest Folch, que ha presentat interessants novetats i col·leccions.

R. J. Palacio abandona la seva zona de confort literària que ha estat Wonder i publica "Poni" un western protagonitzat per Silas, un nen de dotze anys que un bon dia, molt entrada la nit, hi apareixen tres genets desconeguts decidits a endur-se'n el seu pare. Us oferim els dos primers capítols de la novel·la.

Sense oblidar els articles d'opinió de Martí Gironell i Núria Pradas.

Jordi Milian
Director de L'Illa dels Llibres
www.illadelsllibres.com

Barcelona celebrarà el Sant Jordi amb una superilla literària sense restriccions

La ciutat vol recuperar la normalitat pre pandèmica amb la Superilla Sant Jordi en el tram comprès entre Gran Via i l'avinguda Diagonal, Pau Claris i Balmes amb tot el Passeig de Gràcia reservat per a professionals del llibre i la flor.

L'Ajuntament de Barcelona ha acordat amb la Cambra del Llibre crear una superilla de Sant Jordi que recupera la normalitat pre pandèmica.

L'epicentre de la celebració de la diada serà el tram comprès entre Gran Via i l'avinguda Diagonal, Pau Claris i Balmes. Els vehicles podran circular pels carrers perimetral i també pels carrers d'Aragó i València. La resta seran només per a vianants.

Dintre d'aquest perímetre acotat, hi haurà dos espais diferenciats. L'eix del passeig de Gràcia estarà reservat per a llibreteres i floristes professionals. A l'eix de Rambla de Catalunya, per la seva banda, s'hi instal·laran les associacions i entitats.

Els llibreteres i floristes professionals disposaran també d'altres espais en exclusiva, repartits per diferents punts de la ciutat: Plaça Valldívia, Passeig Lluís Companys, Plaça de la Vila de Gràcia, Plaça d'Orfila, plaça Sarrià, Espai Poblenou-Pallars Llacuna-Pujades, plaça Reial, Plaça Universitat, i Passeig Sant Joan / Arc de Triomf.

La diada de Sant Jordi tindrà també vigília al carrer. Els dies 21 i 22, els establiments de venda de flors i llibres podran muntar les seves parades davant de la botiga; també ho podran fer els flequers, com havien fet ja en edicions anteriors.

Amb l'objectiu de recuperar la normalitat també s'ha anunciat la celebració del tradicional esmorzar de Sant Jordi al Palau de la Virreina amb la presència d'autors i autores i personalitats del món editorial.

Don Winslow

“sense Don Quixot no existiria la novel·la negra”

L'escriptor nord-americà entra a la nòmina d'autors que han estat guardonats amb el Premi Pepe Carvalho en el marc de la celebració del festival BCNegra.

El guardó reconeix la trajectòria literària en l'àmbit de la novel·la negra de l'autor d'obres com “El poder del perro” o “El Càrtel”.

Don Winslow havia de ser l'estrella del festival, però una grip ha impedit a l'escriptor visitar la ciutat de Barcelona i el guardó l'ha rebut de forma virtual per mitjà d'una videoconferència seguida des del Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona.

Agraït pel premi amb “honor i humilitat” i amb perfecte castellà ha pronunciat “desde lo más profundo de mi alma”.

Don Winslow ha mostrat la seva felicitat per formar part de la nòmina d'autor amb el guardó com Joyce Carol Oates, James Ellroy, Dennis Lehane o Michael Connelly, afirma estar **“molt orgullós de ser un autor i lector de novel·la negra, perquè el nostre gènere reflecteix el món tal com és, explorant el submon els pobres, els desposseïts i els que no tenen cap poder”**. Un món que és poètic, recorda, perquè **“Les novel·les**

negres són poètiques i inclouen el llenguatge més bonic de la nostra literatura. Hi ha música a la nit, una cançó a l'avinguda, a les històries dels homes i dones comuns hi ha simfonia. Només cal escoltar per sentir-ho.” Unes novel·les negres que “Parlen de persones que s'enfronten a conflictes i dilemes morals i físics”.

Per Winslow, la novel·la negra compta amb uns “progenitors molt poderosos com Arthur Conan Doyle, Sherlock Holmes, Raymond Chandler o Agatha Christie.

Don Winslow ha reivindicat el llegat de l'obra “Don Quixot de la Manxa” assegurant que no hauria d'atrevir-se a l'afirmar que “Sense Don Quixot no existiria la novel·la negra moderna” i va més enllà afirmant que l'obra de Cervantes “ha influït fins i tot en les persones que no l'han llegit”. Assenyala

que “Els personatges de les novel·les negres lluiten contra les portes giratòries del sistema de la justícia i s'inspiren amb els molins de vent, és a dir els gegants”.

A més de “Don Quixot” també destaca obres com “L'Odissea” o “Oliver Twist” amb referents de novel·la negra. De l'obra de Dickens afirma que es descriuen carteristes i de William Shakespeare recorda que a les seves obres apareixen reis, però també lladres. L'escriptor assegura que a “l'Odissea apareixen temes com l'honor, la traïció, l'assassinat, la revenja, la injustícia que trobo també a la ficció contemporània.”

El jurat del premi integrat per Carlos Zanón com a president, i Anna Abella, Núria Cadenes, Rosa Ribas, Daniel Vázquez Sallés i Sergio Vila-Sanjuán com a vocals afirmen que Winslow “ha bastit una obra monumental per a retratar-nos el món, ja sigui desplegant sagues que abasten generacions, sovint dures de llegir, imprescindibles, ja sigui amb obres singulars que puen de la realitat per a convertir-se en implacable cop de puny

literari". Així mateix, el jurat ha destacat "la capacitat de Don Winslow per a transformar la investigació i la informació en material de creació, per a presentar en format de ficció (de ficció realista), cruament, directament, magistralment, alguns dels defectes estructurals de les societats occidentals".

L'obra de Don Winslow està farcida de temes com la corrupció policial i política, els càrtels de la droga, els seus efectes, la guerra bruta, la hipocresia benpensant que segons el jurat "són explicats a les novel·les de Winslow des del punt de vista del policia, el traficant, el ionqui, amb informació directa, punyent, vívida. Sense filtres. Sense artificio. Amb ambició alta i voluntat d'impacte. I ho aconsegueix".

Don Winslow va néixer a Nova York, però va créixer en South Kingstown, Rhode Island. Abans de ser novel·lista va ser actor, director de cinema, guia de safari i ha treballat com a investigador privat a Londres, Nova York i gairebé tot el territori nord-americà; i com a consultor per a bufets d'advocats i companyies

d'assegurances durant més de quinze anys.

Ha publicat els llibres California: fuego y vida, El poder del perro, L'hivern d'en Frankie Machine, Un soplo de aire fresco, Los reyes de lo cool, El club del amanecer, Muerte y vida de Bobby Z, Tras la pista del

espejo de buda, La hora del caballeros, El Cártel, La frontera, Corrupción policial i Rotos.

El 18 d'abril Don Winslow publicarà la novel·la Ciudad en llamas.

La BCNegra reivindica el personatge de Petra Delicado d'Alicia Giménez Bartlett

Els organitzadors del festival **BCNegra** destaquen que el personatge de Petra Delicado, forma part de l'imaginari literari de la ciutat com la primera inspectora que va aconseguir obrir portes a d'altres personatges femenins des del bàndol de l'empoderament, no únicament com a víctimes de la ficció.

El personatge de Petra Delicado debutava l'any 1996 amb la novel·la "Ritos de muerte". Bartlett va crear el personatge "farta que les dones de les novel·les negres fossin sempre o víctimes o ajudants d'algué, segones veus sense més possibilitats que donar suport a les indagacions d'un protagonista inevitablement masculí".

L'autora va ser pionera en aquest sentit i obria les portes a moltes detectius i investigadores literàries. **Alicia Giménez Bartlett** va canviar moltes coses gràcies al personatge de Petra Delicado i el seu ajudant masculí, Fermín Garzón.

L'any 2015, **Alicia Giménez Bartlett** va rebre el Premi Pepe Carvalho en el marc de la **BCNegra** per a "per haver renovat la novel·la políciaca espanyola, aportant una perspectiva femenina i feminista que ha resultat pionera en aquest àmbit. Per haver creat dos personatges de ficció -la inspectora **Petra Delicado** i el seu inseparable Fermín Garzón- que al llarg

de successives novel·les s'han anat consolidant fins a aconseguir un reconeixement propi de les figures clàssiques del gènere, així com una difusió internacional."

Ritos de muerte (1996), Dias de perros (1997), Mensajeros de la oscuridad (1999), Muertos de papel (2000), Serpientes en el paraíso (2002), Un barco cargado de arroz (2004), Nido vacío (2007), El silencio de los claustros (2009) i Nadie quiere saber (2013) formen part dels títols destacats de Giménez Bartlett que estat traduïts a quinze llengües, amb notables èxits a França, Alemanya, Estats Units i Itàlia.

L'any 1999 el personatge de Petra Delicado arribaria a la televisió de la mà d'Ana Belén acompanyada de Santiago Segura. Llavors es va fer tretze capítols. Anys més tard Sky Itàlia produiria una nova sèrie de quatre capítols amb el títol de Petra interpretada per Paola Cortellesi i Andrea Pennacchi.

El festival reivindica cada any un personatge de novel·la negra i en aquesta edició ha volgut fer un homenatge a la inspectora Petra Delicado pionera en oferir una perspectiva femenina i feminista al gènere negre.

COIA VALLS

“Fer les coses com s’han fet sempre, només ens porta al mateix lloc”

L'autora de les novel·les històriques “El mercader”, “La cuinera” i “Els camins de la llum” publica “L'alquímia de la vida” (Columna/Destino).

L'escriptora catalana vol dedicar la novel·la a totes aquelles persones pioneres, valentes i creatives, motors reals de l'evolució del món. Situada al segle xv en un món que està canviant, però la medicina es troba ancorada en la vella fórmula de la triaca establerta en l'antiguitat clàssica. Amb tot, sempre hi ha homes i dones que busquen noves formes de guarir el cos i l'ànima i sovint passen per bojós o bruixots. Assagen fórmules alquímiques per aconseguir la pedra filosofal o l'elixir de la vida. En Magí Surroca és un d'ells. D'altra banda, la Beatriu és una jove rebel que intenta sortir de la

seva pròpia trampa. Aconseguir-ho no serà gens fàcil, però la força de l'amor i l'amistat i l'entrega absoluta a un ideal li permetran assolir una vida autèntica, de llibertat i plenitud.

Dos destins marcats per la gosadia d'oposar-se al poder i als valors d'una època. Una lluita carregada d'esperança, si es vol poètica, però vital i científica alhora.

“L'alquímia de la vida” és una novel·la històrica que, entre Vallbona de les Monges, Barcelona i la vila de Llivia, preludia l'instant en què l'ésser humà començava a ser la mesura de totes les coses.

-El títol de la novel·la ja és tota una declaració d'intencions.

Exactament. Alquímia vol dir transformació. En la novel·la hi trobarem diferents lectures d'aquest significat. Hi ha tota una trama al voltant de l'alquímia com a ciència i en Magí Surroca com a alquimista i precursor de Paracels. L'altra la protagonitza la Beatriu Montells i fa referència a la capacitat per tractar de forma constructiva cada experiència, per transformar el dolor en evolució.

-Defineix la novel·la com una novel·la d'aventura en el sentit més ampli de la paraula.

Sí, perquè en el seu interior hi batega la vida. Deia Piglia que els relats o expliquen una investigació o un viatge i que el narrador o és un viatger o un investigador i que, sovint, aquestes dues figures es superposen. Crec que a *L'Alquímia de la vida* succeeix exactament això.

-Descriu una època on es comença a qüestionar que les malalties i les catàstrofes siguin càstigs divins.

Cert. Alguns dels personatges principals s'atreveixen a proposar-ne el debat i n'assumeixen les conseqüències.

A l'Edat Mitjana l'església utilitzava la figura i el poder de Déu per imposar la seva voluntat. Atrevir-se a qüestionar els seus principis es pagava, sovint, amb la vida.

Al segle XV es comença a posar l'home com a centre de totes les coses. Hi van haver circumstàncies, com la invenció de la impremta, que van afavorir la difusió de les noves idees.

Poc abans, tímidament, ja es va iniciar una separació entre religió i filosofia, entre raó i fe. Un primer pas que albira l'aparició del Renaixement.

-Amb *L'alquímia de la vida* vol retre un homenatge a totes les persones pioneres, valentes i creatives que han estat el motor real de l'evolució del món.

Sens dubte. Fer les coses "com s'han fet sempre" només ens porta al mateix lloc. Sense canvi no hi ha progrés possible. Fer aquest primer pas, nadar contra corrent, és de valents que molt sovint han estat incompresos, criticats i assenyalats. La por al desconegut porta a l'immobilisme, que sempre és sospitós i respon sovint a interessos personals.

-Ens parla de persones que han anat fins i tot en contra dels valors i poders establerts.

Tots aquells que han fet avançar la història. En el terreny de l'alquímia hi

apareixen noms força coneguts com: Isaac Newton, Roger Bacon, Tomàs d'Aquino, Aristòtil, Goethe, Arnau de Vilanova, Ramon Llull, el Parmigianino... Ments privilegiades que han fet possible la transmissió d'aquesta ciència segle rere segle. Tenim figures com Miquel Servet que, independentment de la importància dels seus descobriments fisiològics o de la seva tasca com a polemista religiós, esdevé rellevant com a màrtir de la llibertat de pensament i d'expressió de les idees, tant se val les que fossin, en clar desafiament a qualsevol que volgués coartar-la.

-Creu que encara queden persones així?

Sí, no ho cregués la meua fe en la humanitat es veuria molt malmesa. Evidentment que encara en queden i, sovint sense fer soroll, són les que ens redimeixen com a espècie.

Malgrat que l'església ho prohibeix i veu les disseccions del cos humà com la profanació d'un temple sagrat, s'inicia aquesta pràctica per poder avançar en el seu coneixement.

És un dels molts exemples que podem trobar a la novel·la. Transgressió com a motor de canvi, que s'evidencia com a punt d'inflexió per iniciar un canvi de pensament imprescindible per avançar. Es posa de manifest la necessitat d'una actitud crítica i reflexiva sense donar res per bo per allò de que "sempre s'ha fet així".

-L'elaboració de la triaca centra bona part de la novel·la. Una substància que era capaç de curar-ho tot, o almenys és el que pensaven. Què era i com es preparava la triaca?

Era un preparat que integrava un centenar d'elements del món mineral, vegetal i animal on es podien trobar la totalitat de les característiques dels medicaments màgics.

Va recórrer la història de la humanitat des del s II a.C fins el 1950. Va ser receptada a reis i plebeus de diferents cultures durant 2000 anys.

Al s. XV, doncs, quan se situa la història que avui presento en societat, la triaca estava en plena vigència. De fet a un dels capítols de la novel·la podreu assistir a la seva preparació en una solemne cerimònia a la plaça Sant Jaume, on, entre d'altres convocats hi havia els apotecaris més ancians i de més prestigi, els prohoms de la ciutat, el president del Consell de Cent i el bisbe, com a màxima figura eclesiàstica.

"La por al desconegut porta a l'immobilisme, que sempre és sospitós i respon sovint a interessos personals."

Coia Valls a Llívia. Fotografia cedida per Xulio R. Trigo

-Sobta el fet que la triaca va ser utilitzada fins a l'any 1950.

Us aporpo unes paraules que, potser, esdevindran aclaridores en aquest sentit. Les va dir Francisco Javier Puerto en el seu discurs per a l'ingrés com acadèmic a la Real Acadèmia de Farmàcia:

"Des de la nostra talaia de vana suficiència científica pot semblar un frau gairebé supersticiós. Si ho observem en profunditat, al llarg del desenvolupament històric i sense prejudicis del present, trobarem raons suficients per considerar-la sinònim d'esperança i de fe en la ciència aplicada a la sanitat; els farmacèutics, a més d'experts en medicaments, han de poder servir els humans per satisfer les seves necessitats sanitàries. Per tant, en la seva relació amb la Triaca se'ls pot considerar també dispensadors d'esperança, amb la qual cosa aquesta Acadèmia es pot considerar lligada des dels inicis a l'esperança; si es vol poètica, estripada i equivocada, però a l'esperança vital i científica."

"Els fets de la novel·la, traspassen èpoques i poden connectar perfectament amb el moment present."

-Coneixem els poders curatius de la triaca a través del personatge de l'alquimista Magí Surroca que sempre està cercant noves fórmules per elaborar els remeis.

Sí. L'anomenen el bruixot perquè fa coses estranyes, coses diferents i activa la por i la desconfiança. Des de petits ens aferrem a allò que coneixem, que ens fa sentir segurs, tranquils i confiats. El desconegut ens provoca angoixa, ens genera incertesa i una sensació de perill. Ens resulta molt més senzill ancorar-nos a la nostra situació de confort. D'altra banda, aquells que fan un pas endavant ens generen incomoditat perquè ens recorden la nostra covardia.

-La triaca era una substància molt cobejada, fet que podem comprovar a la novel·la amb el personatge del ric notari Francesc Borrell que intentarà aconseguir la fórmula. Per què era tan cobejada?

Perquè la història de la triaca també és la història d'un negoci immens. Movia molts diners i poder. A L'Alquímia de la vida hi trobarem la variabilitat humana que es reflecteix en totes les èpoques: les persones amb interessos o valors ètics i morals, i les que prioritzen valors econòmics o de poder.

-A partir d'aquest moment introdueix elements del thriller per oferir-nos una història amb ambicions i traïcions.

És la part fosca de la psicologia humana. Necessària de mostrar. Recordem que Shakespeare en la tragèdia de Macbeth ja ens mostrava els efectes físics i psicològics perjudicials de l'ambició política en aquells que busquen el poder per si mateix. Malauradament, però, si donem un cop d'ull al nostre entorn ens adonem que no hem avançat massa en aquest sentit. Els fets de la novel·la, traspassen èpoques i poden connectar perfectament amb el moment present.

-Fa servir una frase de Walt Whitman per iniciar la novel·la que diu "No abandonis mai les ànsies de fer de la teva vida quelcom extraordinari". Aquest seria un dels missatges de la novel·la?

La paraula missatge no m'acaba de fer el pes. Sovint es porta a terme des d'una posició de superioritat. Sí que us puc dir que les paraules de Walt Whitman formen part del meu ideari de vida.

-Busca vostè a través de la literatura fer quelcom extraordinari?

Ho faig! Perquè fer-ho no depèn de l'èxit de vendes, ni de l'aposta d'una editorial, tampoc que et premiïn... El fet extraordinari està en la creació, en fer d'alquimista experimentant i obrant amb la paraula, destil·lant mots que projecten el món a través dels meus ulls. I, al mateix temps, acceptant meravellada que el fet d'escriure et canvia irremeiablement, que et transforma mentre succeeix. Ja no seràs mai més aquella que eres abans de començar la història.

-Personatges com la Beatriu Montells són cabdals en la novel·la per la seva capacitat d'intentar triar la seva pròpia vida fugint de destins o imposicions amb la capacitat de transformació.

La Beatriu Montells fa tot un recorregut vital en el qual ens hi podem veure reflectits molts de nosaltres. Té a veure en l'anomenat "guió de vida", tots en tenim un, allò que ens ha tocat viure en la infantesa. Si no en som conscients podem repetir la història o la podem rebutjar. Cap de les dues opcions són formes adequades d'estructurar la nostra personalitat. Repetim la història quan sense ser-ne conscients fem el mateix que ens han fet (si he estat maltractada en converteixo en una mal tractadora). La rebutgem quan fem tot el contrari del que ens han fet (com sempre rebia bronques, vaig per la vida consentint-ho tot per evitar els conflictes). Al principi, la Beatriu rebutja el model perquè la seva mare va perdre la vida cuidant dels altres i les va deixar soles, perquè dubta d'ella mateixa per l'episodi amb el pare... però aconsegueix tenir la maduresa suficient per aturar-se, pensar, sentir i sense renegar del model, millorar-lo.

-"L'alquímia de la vida és una novel·la sobre la transformació en l'àmbit personal i espiritual. Vostè diu que cap transformació és possible sense treure a la llum allò que guardem a la foscor.

Cert. I, amb aquesta foscor em vull referir a les nostres pors i limitacions, allò que ens neguem, allò que ens avergonyeix.

"Escriure no és un fet aïllat, no pots romandre aliena i fer-te impermeable a tot allò que succeeix al món"

L'alquímia ens mostra simbòlicament el camí que convida l'ésser humà a tornar a la seva naturalesa autèntica. Aquesta evolució ens permetrà transformar el dolor en evolució. Des de l'antiguitat, l'home ha perseguit el somni de trobar "la pedra filosofal", aquesta substància llegendària que, es diu, és capaç de convertir el plom en or. Sovint esperem que la solució ens vingui de fora però i si aquesta pedra filosofal hagués estat sempre al nostre abast esperant que ens decidim a iniciar el procés?

-Va començar a escriure la novel·la l'any 2017. Com ha canviat la idea o el missatge de la novel·la durant el procés tenint en compte la situació que hem viscut amb la pandèmia.

Escriure no és un fet aïllat, no pots romandre aliena i fer-te impermeable a tot allò que succeeix al món, a les persones que estimes, a tu mateixa... Durant l'escriptura d'una novel·la pots passar un dol, enamorar-te o ser sacsejada per una situació determinada i sentir que la vida et dona el tomb com un mitjó. Això fa que, de vegades, la història que expliques prengui una nova rellevància, que es redimensioni. Quan ja portava escrites tres quartes parts de L'alquímia de la vida, la pandèmia era impossible d'imaginar. De sobte, literàriament, tinc tot un poble -el de Llivia, al s. XV- que abandona els petits drames

individuals i les mesquineses que els separen els uns dels altres, per sumar forces en una lluita col·lectiva. Salvar la vida és l'únic objectiu i ho han de fer com a societat. El paral·lelisme estava servit! Ells, després de perdre molts privilegis i enterrar als seus morts, van prendre les pedres del castell esbotzat i, junts, van construir la farmàcia més antiga de les que s'han conservat a Europa. Vull creure que nosaltres també ens en sortirem com a individus i com a poble.

-En tot cas L'alquímia de la vida és una novel·la que ofereix moltes capes de lectures.

En totes les meves novel·les hi podeu trobar moltes capes de lectura. Aquesta, en concret, és una aventura i una conquesta.

El primer manament que ha d'acomplir una novel·la és entretenir però se n'hi poden afegir molts més en funció de cada lector i lectora. De les seves experiències prèvies, de la seva curiositat. Hauria de ser una provocació a continuar descobrint i aprenent.

-Amb la novel·la vol aconseguir alguns objectius o idees. Una d'aquestes idees és fer un món una mica millor pel bé comú. És possible?

Ni en aquesta ni en cap de les meves novel·les hi ha una intenció moralitzadora, però sí compartir algunes reflexions. Una de les que

transiten per l'escriptura de "L'Alquímia de la vida" és que per fer aquest món una mica millor hem de treballar pel bé de tots i, en cap cas, aprofitar-nos de moments, èpoques i situacions de vulnerabilitat.

Com ho podem fer? Buscant en el nostre interior?

Sí, és clar i no abandonar la tossuderia de seguir buscant i aprenent, sense prejudicis, fins i tot per escoltar veus que no reconeixem com pròpies.

-Barcelona i Vallbona de les Monges són els altres escenaris de la novel·la. Per què els ha triat i que representen?

Tenen diferents significacions depenent d'on posis l'accent. Per a la Beatriu Montells és un camí a recórrer. Inevitable transitar pel monestir; li aporta el silenci que li permetrà escoltar-se. Per Barcelona que, en el seu pas per l'Hospital de la Santa Creu, la connectarà, de nou, amb el dolor. El dolor dels malalts que l'envolten i aquell altre dolor que ha intentat tancar amb ràbia o soroll. Per últim, a Llivia, serà l'alliberament, en el sentit més ample de la paraula. Per la trama de L'alquímia de la vida també es feia important aquest recorregut. La lectura de la novel·la us anirà aclarint els fets.

-Per primera vegada en els hospitals, com a l'Hospital de la Santa Creu de Barcelona, es comença a plantejar la idea que siguin llocs on la gent va a curar-se.

Sí, el segle XV és un segle apassionant per tot el que ja hem anat desgranant.

L'hospital medieval va esdevenir durant molt temps com una institució

limitada a la pràctica de la caritat cristiana envers pobres, pelegrins, malalts, nens orfes, desvalguts, etc. Un simple refugi de gent necessitada, no pas un lloc de curació. Però a finals del s XV comença a albirar-se com -emprant paraules del sociòleg Rodney Coe-: "El lloc on els membres d'una comunitat obtenen els serveis mínims per recuperar la salut i un espai per a la rehabilitació de gent

físicament incapacitada. Tanmateix, una institució d'ensenyament i d'aprenentatge de futurs metges, cirurgians i un centre d'investigació on s'amplia el coneixement científic de les malalties."

A la novel·la també hi trobareu el primer impacte de la impremta. Recordem que el feudalisme atorgava el paper de reproducció i difusió de coneixements a l'Església catòlica. Aquesta, doncs, feia un paper censor i decidia els temes dels quals es podia parlar i els que quedaven relegats a l'oblit. La invenció de Gutenberg va provocar grans transformacions socials i econòmiques.

-Assegura que escriu per fer-se gran, però no per fer-se vella.

Si em permetes, en la resposta d'aquesta pregunta em remetré a una cançó de Pau Riba, Nina de Miraguano. Podria adoptar-la com el meu "credo" i fa referència a aquest pensament:

"...Que no et facis vella sense fer-te gran

Que no et facis gran sense créixer

Que no perdís la inèrcia del somriure

Que no oblidis la urgència del moment

Que sentis que formes part d'una tribu

I que respectis el seu cos

Però vegis que només és una canoa."

" Els meus lectors són molt fidels i em mostren una gran confiança. És un regal preciós!"

-Quins ingredients inclouen la seva triaca literària?

Alguns dels ingredients podríem dir que son:

Passió, curiositat intel·lectual, constància, tenacitat, amor per les històries, per la gent, per tots els éssers vius, imaginació, claredat, confiança en un mateix i en allò que escriu, paciència, temps, molt de temps! Estar disposada a córrer riscos i obrir-te a noves experiències...

-Sempre ha mantingut un contacte molt estret amb els seus lectors. Després de dotze anys com a escriptora com continua aquesta relació?

Bé, jo considero que són dotze anys publicant, atès que ja escrivia de molt abans. Però responent a la pregunta, continua amb una salut de ferro! Els meus lectors són molt fidels i em mostren una gran confiança. És un regal preciós! Amb la seva interacció en clubs de lectura, opinions a les xarxes, assistència a les presentacions o correus particulars, m'ajuden a prendre el pols a la meua escriptura i em fan sentir la seva calidesa cap a la meua persona.

“UNA VIDA PLENA” PER MARTÍ GIRONELL

L'escriptor i periodista analitza la novel·la “L'alquímia de la vida” de Coia Valls.

Que la Coia dediqui la novel·la a les persones pioneres, valentes, creatives que són emprenedores i inconformistes, com la **Beatriu Montells**, ja és tota una declaració d'intencions, abans fins i tot de començar a llegir la primera pàgina de “**L'alquímia de la vida**” (Columna/Destino).

L'autora reusenca doncs ens predispesa ja d'entrada i parafrasejant Walt Whitman a “no abandonar mai les ànsies de fer de la nostra vida quelcom extraordinari.” Una actitud que només s'aconsegueix si ens considerem alumnes de la vida, tal com diu **Magí Surroca**. Ell és un vell savi conegut a **Llívia** com **El Bruixot** que no es cansa de provar nous remeis per noves malalties i, per tant, ens deixa ben clar que per entendre les coses ens hi hem d'implicar. I això vol dir conèixer allò que t'envolta, aprendre constantment del teu exterior però també de l'interior. Mirar de trobar l'harmonia que existeix entre l'ésser humà i la natura. La idea central és la de buscar en el nostre interior per trobar el millor de nosaltres mateixos. D'escoltar l'esperit o l'ànima, entenent per l'ànima el principi vital dels éssers humans. Seu de la intel·ligència, la voluntat i la sensibilitat. Eines bàsiques per propiciar els canvis. Però com tot rau en l'actitud. Pots entendre una cosa amb el cap, però “no la comprens fins que tot tu no hi participes, mentre no la fas pròpia.” I aquesta actitud l'empeny la curiositat de voler saber, de conèixer i aprendre per millorar. I tan en Magí Surroca, com la Beatriu Montells, antiga aspirant a novícia que busca un futur diferent, lluiten per trobar aquesta essència. Hi ha un tercer personatge clau per entendre tota aquesta novel·la, tan ben documentada i ben escrita. Un personatge que no és humà, però que és molt present en tot el llibre: la triaca. Sí. Aquest medicament que en aquell segle XV semblava que havia de ser la panacea, la cura de tots els mals, no és l'única solució: “No es pot fer guarir la gent tenint en compte només els símptomes; nosaltres som cos, però també ànima.” La triaca ens mostra de què estem fets les persones. És fruit de l'enginy del coneixement de l'ésser humà que permet guarir i tornar el

benestar, però també fa aflorar la pitjor cara de les persones: l'egoisme, la maldat, la traïció.

En Pau Vinyes, un metge del poble, que col·labora amb en Magí en l'elaboració de nous remeis, els porta a l'**Hospital de la Santa Creu de Barcelona** per provar-ne l'efectivitat. En aquesta anada a la capital s'emporta la triaca per vendre'n la fórmula, però se'n penedirà i per mantenir-la en secret decideix dividir el pergami de la fórmula en quatre parts i les reparteix a quatre persones de confiança. La Coia ens capbussa en una intriga per aconseguir la fórmula d'aquesta triaca com a motor d'una trama que corre pels carrers d'una Barcelona sense escrúpols a ritme intens de thriller. Mentrestant, som testimonis de l'evolució de la Beatriu, que també ha anat a raure al mateix hospital on ajuda a curar malalts. I veurem el seu creixement gràcies a dos ingredients: l'amor i el coneixement. L'amor és el gran motor de la Humanitat. Per mi, hi ha una frase que resumeix la novel·la. I la diu, per escrit, la germana de la Beatriu, la Joana: “No tinguis por d'estimar, l'amor ens fa millors, l'amor en totes les seves accepcions, sempre!”. L'amor i el coneixement necessaris per actuar en plena llibertat. Ella ho fa per estimar l'home que vol i per estimar la ciència

que vol. Valls ens anima a través de l'exemple de Beatriu a triar la vida que volem portar i no pas aquella que ens vingui donada. Que siguem agosarats, prou lliures per viure segons el dictat del nostre cor i de la nostra ànima. Dos elements que es demostraran providencials també per establir la fórmula per avançar com a societat, com a poble. Aquí substantiat amb el setge que les tropes franceses sotmetran al poble de Llívia reclòs rere les muralles del castell, que serà una falsa solució, una altra falsa panacea. “Les pedres de la fortalesa caiguda servien per posar els fonaments de la farmàcia, i farien que fos la suma de totes les forteses individuals”.

Valls reivindica també que és una societat en la qual el paper de la dona va “més enllà de parir criatures, tenir-ne cura i cobrir les necessitats dels seus esposos. Aproveiteu les seves ciències; la capacitat de treball i sacrifici en benefici del bé comú ha estat fonamental en molts moments de la història. Mentre els homes anaven a guerrear, qui tirava endavant els clans, les societats? Doneu-los l'oportunitat i no us en penedireu. Són capaces de mostrar més mà esquerra i tenen un instint natural.”

En definitiva, L'alquímia de la vida és una aventura que us ben asseguro que enganxa, que està molt ben ambientada, llegidora i intrigant. La Coia, però, a més, ens regala amb la seva saviesa i sensibilitat una recepta.

La novel·la atresora entre les seves pàgines la fórmula per una vida plena i llegint-la us adonareu que és ben senzilla. Unes gotes de curiositat, un pensament de valentia, un polsim de creativitat, una cullerada d'inconformisme i una bona tassa d'amor.

I si mai ens falta cap d'aquests ingredients que tinguem persones, amics, a prop nostre que ens ajudin a buscar-los.

L'editorial Navona reneix de la mà de l'editor Ernest Folch

La nova etapa de l'editorial
compta amb nous dissenys
i col·leccions.

Ernest Folch compta amb una àmplia experiència en el món editorial després del seu pas per Quaderns Crema, Empúries, Grup 62, RBA, Ara Llibres i Ediciones B.

Ara, dirigeix la nova etapa de l'editorial Navona i ho fa amb "amb nous llibres, un nou i elegant disseny, nous autors i noves col·leccions, però manté la personalitat i el segell de qualitat característics des de la seva fundació. Tornem amb grans propostes, ordenades al voltant de quatre sèries o col·leccions" assegura Folch.

La **Sèrie M** representa la ficció moderna i s'inaugura amb *La llibretera de París*, la biografia novel·lada de **Sylvia Beach**, fundadora de la llibreria Shakespeare&Co, just quan es compleix un segle exacte que publicués, desafiant la censura,

l'*Ulysses* de James Joyce. En aquesta col·lecció també publicaran el debut de **Marta Buchaca** amb "Sis mesos d'hivern".

En castellà Navona publicarà *Días detenidos* de Guillermo Ruiz Plaza i *El combate interminable* de Juan José Flores, una novel·la de suspens amb Jorge Luis Borges com a convidat especial.

La **Sèrie R**, destinada a grans recuperacions i s'estrena amb la publicació de *L'Evangeli segons Jesucrist* i *L'home duplicat*, de **José Saramago**, coincidint amb el centenari del seu naixement. Editaran per primera vegada en català *La festa* de **Margaret Kennedy** i rescataran *Trens rigorosament vigilats* de **Bohumil Hrabal**.

A la **Sèrie Ineludibles** publicaran per primera vegada agrupades les

Comèdies de Shakespeare en la traducció canònica de Salvador Oliva. En castellà Navona publicarà *Dime mi nombre. Poesía completa* Poesía Completa de **Sylvia Plath**, *Alamedas oscuras* del Nobel Ivan Bunin i *Los libros de la selva* de **Rudyard Kipling** amb traducció de Rebeca Bouvier.

Bunin i *Los libros de la selva* de **Rudyard Kipling** amb traducció de Rebeca Bouvier.

A la **Sèrie Bio**, **Ennatsu Domingo** donarà el testimoni impactant sobre la seva infància a Etiòpia i **Josep Corbella** ens descobrirà a Josep Baselga. En castellà la **Sèrie Bio** s'entrenarà amb *Verdades* a la cara de **Pablo Iglesias** a més de les traduccions de Josep Corbella i Ennatsu Domingo.

"ORLEANS, 3 QUILÒMETRES" PER NÚRIA PRADAS

L'escriptora recupera un conte de Mercè Rodoreda.

No és un secret per a tot aquell qui em coneix que el meu referent literari per excel·lència, la llum que ha il·luminat sempre la meua carrera literària és Mercè Rodoreda.

Cada paraula, totes i cadascuna de les imatges amb què basteix la seva obra són un exemple a seguir per a mi. Un exemple inabastable, és clar. I, alhora, proper. Per dir-ho com ella ho diria, un mirall trencat que reflecteix la realitat però, alhora la muda, la transforma. La deforma, potser.

He llegit amb devoció cadascuna de les seves obres buscant-hi no només històries, sinó l'evolució literària d'una dona intel·ligent i plena de talent que va escriure sota unes circumstàncies extraordinàriament dures.

M'agraden les seves novel·les, és clar. Però també m'agraden els articles de la seva època periodística i les narracions curtes. M'agrada especialment el recull *Semblava de seda* i altres contes on es troba el conte de què us vull parlar ara: *Orleans, 3 quilòmetres*, que no solament és un clar exemple del talent literari de l'autora, sinó el testimoni d'una època plena de dolor, de por i desesperança que la Rodoreda sap convertir en literatura:

"No es pot oblidar que tot escriptor es desdobra en un espectador que tot ho mira des de fora", ens diu la pròpia autora. I aquest fenomen, a mi em fascina. A *Orleans, 3 quilòmetres* Mercè

Rodoreda es desdobra literalment perquè converteix en literatura el seu èxode per les carreteres franceses fugint dels nazis que han entrat a París, mentre intenta arribar a Orleans per poder travessar el Loire i entrar en la zona lliure. Però Orleans ja ha estat cremada i els ponts volats. L'espectacle és dantesc. Un infern que la gran Rodoreda transforma en els colors del foc:

"La claror vermella nimbava Orleans; un halo palpitant llepava el cel i a intervals molt curts una llengua de foc s'enlairava ondulant, es dreçava com una espasa per sobre les teulades i desapareixia, misteriosa, al cor de la immensitat fornal. Aviat en naixia una altra més alta i més clara".

Aquesta narració neix, com podeu

veure, de l'experiència de la pròpia autora; d'un sentiment de desesperança que se suma tràgicament a d'altres desesperances que van apartar Rodoreda, com a tots els exiliats, dels seus camins naturals. L'eterna impossibilitat de recuperar la llibertat perduda.

La ficció, representada al conte per un matrimoni català que fuig de París es barreja amb els records del propi periple de l'autora. Records que sovint es concreten en una descripció de paisatges bellíssims, plens d'elements cromàtics. També hi són presents els records sensorials, olors i pudors, que donen vivor a la prosa. I, per sobre de tot, la presència de l'angoixa i de la mort.

Orleans, 3 quilòmetres és una narració d'exiliats escrita per una exiliada.

"Era apocalíptic. Però us diré una cosa, era exaltant".

Àlex Martín “Ja hem fet història amb Crims.cat i ara es tracta de continuar”

L'editor de la col·lecció dedicada a la novel·la negra en català del segell Alrevés fa balanç dels 10 anys i presenta els nous projectes editorials.

El balanç dels deu anys de Crims.cat és positiu i les xifres així ho demostren amb els 65 títols publicats en una dècada amb autors com Andreu Martín, Sara Bilotti, Sebastià Bennasar, Jordi Cervera, Flavio Soriga, Massimo Carlotto, Llort, Franck Bouysse, Jordi de Manuel i X. R. Trigo.

La col·lecció dirigida per Àlex Martín i Ilya Pérdigo com a editor, va ser creada ara fa deu anys per omplir el buit de col·leccions de novel·la en català

-Una reunió d'amics a l'antiga llibreria Negra i Criminal va ser el desencadenant de tot. Què recorda d'aquella trobada?

El projecte va néixer en part gràcies a aquesta trobada. Recordo que hi havia en Jordi Canal, l'Anna Maria Villalonga, en Rafael Vallbona, el Paco Camarasa i l'equip d'Alrevés. Allà fent unes quantes cerveses -tot sigui dit- vam comentar que un país com el nostre no podia ser que no hi hagués cap col·lecció de novel·la negra i policíaca. Que històricament havíem tingut “La cua de palla” d'Edicions 62 i “La Negra” de La Magrana i que calia crear-ne una. Allà vam decidir com seria el disseny de “crims.cat”. I sí, va néixer d'un grup d'amics, principalment i amb tovallons per damunt la taula com el contracte del Messi.

-Allà es van escriure els objectius fundacionals de Crims.cat. Amb quins objectius es va crear ara fa 10 anys la col·lecció Crims.cat?

N'hi ha molts d'objectius però sobretot un de principal. Donar visibilitat als autors catalans i descobrir estrangers que escriuen novel·la negra i policíaca dins d'un catàleg de prestigi. Crec que el gran repte s'ha aconseguit.

-Autors de casa, traduccions i la recuperació de títols clàssics en català formen part de l'ideal de crims.cat.

En primer lloc, calia publicar autors en llengua catalana de tots els indrets, en segon aportant traduccions d'escriptors estrangers a poder ser inèdites en cap llengua de l'Estat i finalment es va decidir incorporar algunes recuperacions de textos per diferents motius, ja sigui per efemèrides, per recuperar alguns noms oblidats del gènere, per temàtiques concretes, etc.

-Heu assolit els propòsits inicials?

No només hem assolit els objectius principals sinó que els hem ultrapassat. Mai ens haguérem imaginat que deu anys després “crims.cat” seria la col·lecció degana del gènere i que igualés gairebé en numeració i anys a les grans col·leccions històriques del país. Ara bé, això implica encara més obligacions. Entre elles, mirar de continuar aquest exitós camí molts anys més, i creu-me, és una gran responsabilitat que assumim des de “crims.cat”.

-En la presentació dels nous projectes de Crims.cat definies la col·lecció com “una col·lecció d'autors, perquè creiem en els nostres autors.

Sí, perquè creiem en ells,

-evidentment, perquè s'estableix un vincle molt estret a "crims.cat" entre els editors i els autors. Treballem seriosament, de costat i mirem de cuidar el producte (el llibre) de la millor manera. És imprescindible que l'escriptor i nosaltres quedem plenament satisfets de la feina que hem realitzat i això suposa tot un procés gairebé artesanal de producció. És fascinant! I no només amb el llibre sinó també amb l'embolcall com és la coberta i el disseny i tot el procés posterior. Tots els detalls són importants. Nosaltres creiem en els nostres autors i creure és la millor manera de fer una col·lecció.

-65 títols publicats en una dècada amb autors com Andreu Martín, Sara Bilotti, Sebastià Bennasar, Jordi Cervera, Flavio Soriga, Massimo Carlotto, Lloret, Franck Bouyse, Jordi de Manuel o X. R. Trigo. Us esperàveu arribar als 10 anys així?

Bé, en part sí. Teníem molt clar que calia combinar autors locals amb estrangers de primer nivell. És un autèntic privilegi haver editat els millors escriptors de novel·la negra i policíaca en aquests deu anys. A títol personal, et confesso que em sento un editor afortunat d'haver pogut treballar amb cadascun d'ells. He après molt de tots ells.

-Els precedents d'altres col·leccions de novel·la negra en català com la Cua de palla o la negra de La Magrana no havien superat els 10 anys de vida. Us sentiu alliberats després d'arribar a una dècada de vida?

No ens sentim alliberats, ni pressionats, sinó absolutament satisfets d'haver arribat aquesta efemèride. Sentim que "crims.cat" és el relleu natural de "La cua de palla" d'Ed. 62 i de "La negra" de La Magrana. Ho acceptem amb naturalitat i confiem a poder continuar-la molts anys més, amb molta responsabilitat.

-Quina creieu que ha estat la clau de bona acollida de la col·lecció?

Sens dubte, la qualitat literària dels textos. Per a nosaltres són els lectors els que marquen el veritable

termòmetre d'una col·lecció. Finalment, tot aquest procés té un receptor i són els lectors. No hi ha res més satisfactori que veure'ls fidels i que comprin cada nou número "crims.cat". Si això succeeix és que la col·lecció funciona.

-Darrerament, es parla que bona part de l'èxit de la novel·la negra és gràcies a l'hibridisme amb altres gèneres. Com ho reflectirà Crims.cat?

Ara es parla molt d'hibridismes, però de veritat que això no és pas nou. Fa anys que la narrativa popular combina elements inherents de cadascun dels gèneres i s'interrelacionen entre ells. Exemples els que vulguis com Philip K. Dick o William Gibson. Per tant, crear una col·lecció és acceptar no només els subgèneres que la caracteritzen sinó també les contaminacions. Deia l'escriptor mexicà Paco Ignacio Taibo II que la "novel·la negra era la filla mestissa de la literatura". Doncs aprofitem tot aquest ventall de possibilitats que ofereix en uns temps on precisament les distopies i la negror estan a l'ordre del dia. No trobes?

-Entre els nous projectes destaca la publicació d'una antologia d'steampunk a cura de Jordi de Manuel. Per què heu escollit l'steampunk?

Si el brillant escriptor Jordi de Manuel (per cert un autor d'hibridismes) i un servidor se'ns va acudir la idea de proposar una antologia steampunk o retrofuturista per tal de fer un revisionisme històric i jugar amb el temps passat en un Barcelona ambientada a principis de segle que va patir una autèntica revolució. La idea prové precisament del primer experiment cyberpunk que ja vam coordinar amb l'escriptora Teresa

Solana intítulat "Somia Philip Marlowe amb xais elèctrics" i que ha tingut una rebuda excepcional. No s'ha fet gairebé res en català i ens hem animat com ho va fer un dia Félix J. Palma en una antologia magnífica en castellà. Per què, no? Innovem, si us plau, perquè de tradicionalismes en la literatura catalana, anem sobrats!

Quan es publicarà i qui formarà part de l'antologia?

Es publicarà el mes de març del 2023. Els implicats no els vull desvetllar, és secret de sumari i de moment forma part del secretisme més absolut. Ara et puc avançar que serà un llibre que gaudirem tots, n'estic segur!

-Quin impuls donarà l'aliança amb l'editorial Sajalín?

Moltíssima. Dos segells independents i de prestigi que uneixen esforços per millorar. El catàleg de Sajalín és brillant i coherent i vam veure que amb la via de recuperacions de "crims.cat" teníem un fil conductor. Si això, li sumem preferències literàries comunes i entenem el mateix per novel·la negra es converteix en una col·laboració entranyable que estic segur donarà moltes alegries als lectors.

-Un dels nous objectius és trobar nous públics amb la creació d'una col·lecció de còmic de gènere negre. Com serà aquesta col·lecció i quins títols en formaran part?

Serà una col·lecció de còmic que oferirà un buit important dins del mercat català. Estem ara mateix amb reunions i decisions que aviat podrem comunicar-vos a tots. Estaríem amb aquell estat que s'anomena "work in progress", vaja.

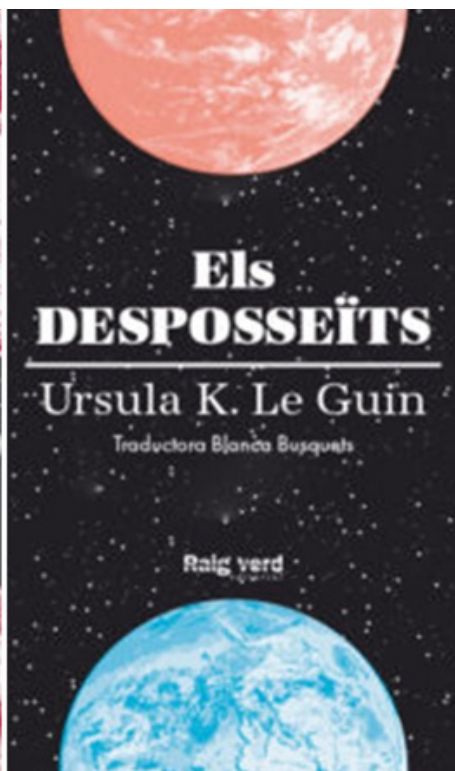
Com us veieu d'aquí a deu anys?

No ho sé, de veritat. No anticipem. Anem llibre rere llibre, a poc a poc. Mirarem de continuar treballant. Ja hem fet història amb la col·lecció i ara es tracta de continuar amb empena per aconseguir més títols i oferir més crims als lectors.

177 títols publicats de 54 autors, el balanç dels 10 anys de l'editorial Raig Verd

Els tres grans èxits de Raig Verd han estat: Tardor, d'Ali Smith; Els desposseïts, d'Ursula K. Le Guin i Un mag de Terramar, també de Le Guin.

El 28 de febrer de 2012, Raig Verd publicava els seus dos primers títols del seu catàleg: A dalt tot està tranquil de Gerbrand Bakker — guanyador del Premi Llibreter aquell any— i La pesquisa de Juan José Saer. Deu anys després, ha publicat 177 títols: 107 novel·les, 43 assaigs i 27 singulars o fora de col·lecció. Pel que fa al nombre d'autors, l'editorial ha incorporat al seu catàleg un total de 54 autors, dels quals els més publicats són: Ngugi wa Thiong'o, Svetlana Aleksíevitx, Ali Smith, Gerbrand Bakker, Jean Echenoz, Nnedi Okorafor, Ursula K. Le Guin, Juan José Saer.

Els tres grans èxits de Raig Verd han estat: Tardor, d'Ali Smith; Els desposseïts, d'Ursula K. Le Guin i Un mag de Terramar, també de Le Guin.

L'editora de Raig Verd, Laura Huerga recorda que "Els títols que

considerem que han estat fites importants en la incidència en els debats i en la creació de nou pensament són, en narrativa: Cap altre amic que les muntanyes, de Behrouz Boochani, Els desposseïts, d'Ursula K. Le Guin (per la seva capacitat de crítica a les jerarquies, el poder i el capitalisme) i els llibres de Nnedi Okorafor (pel seu missatge antiracista)". Pel que fa a l'assaig "són: Descolonitzar la ment, de Ngugi wa Thiong'o, Refugiats climàtics, de Miguel Pajares i, en general, tota la col·lecció d'assaig, on només seleccionem entre quatre o cinc títols cada any sobre les qüestions més importants a resoldre o sobre les quals reflexionar en la nostra societat" ha assenyalat Huerga.

Pel que fa als autors més venuts del catàleg són: Ursula K Le Guin, Ali Smith, Gerbrand Bakker, Juan José Saer, Jean Echenoz i Ngugi wa

Thiong'o.

Quant a la llengua original dels llibres de Raig Verd, s'han publicat obres d'un total de 13 llengües diferents: rus, català, kikuiu, anglès, castellà, francès, neerlandès, grec, alemany, portuguès, polonès, croat i gallec.

Raig Verd ha anunciat la nova col·lecció juvenil en català, a càrrec de Mariló Álvarez, el primer còmic en català publicat per Raig Verd, en autoria de menors no acompanyats en col·laboració amb artistes professionals catalans, i la primera obra de poesia de l'editorial, amb Colònia DMZ, de Don Me Chooi.

Raig verd

ESTER ELVIRA, GUANYA EL PREMI DE LITERATURA ERÒTICA FEMINISTA 2022

El relat “Literalment” explica la història de la Núria, una noia autista que s’endinsa al Tinder buscant algú amb qui connectar a nivell sexual i emocional.

L'editorial Raig Verd publicarà el 7 de març un nou recull relats titulat **SEXE FORA DE NORMA**. Literatura eròtica feminista amb el relat guanyador i els deu relats finalistes. El Premi de Literatura Eròtica no convencional el convoquen ForaDeNorma i Raig Verd i en la present edició, només dirigit a relats en català, s'han rebut 55 originals, entre els quals s'ha escollit un relat guanyador i 10 finalistes més.

Ester Elvira ha guanyat els 1.000 euros del premi pel relat “Literalment” ON explica la història de la Núria, una noia autista que s’endinsa al Tinder buscant algú amb qui connectar a nivell sexual i emocional. Allí trobarà l'Anna, comprensiva, oberta, amb qui connecta immediatament i amb qui tindrà trobades ardents en els llocs més insospitats, com una biblioteca, venent timideses i tabús.

L'editora de Raig Verd Laura Huerga ha destacat que “El text explora la diversitat funcional en l'àmbit sexual i contribueix a la seva normalització”. Assenyala que “La inclusió d'un personatge no binari aporta una exploració formal de la llengua que trasllada al lector. La naturalitat de l'autora en presentar els diferents personatges connecta amb el lector de tu a tu i l'interpel·la,

L'erotisme del text és creixent en tot moment, primer capta

l'atenció del lector i després l'enganxa amb l'excitació de les protagonistes i l'atrapa fins al final". Sexe forma de norma inclou relats amb temes diversos de sexe no convencional i feminista. Els temes de la convocatòria d'aquesta edició tracten temes com el sexe anal, l'onanisme femení, el gènere no binari, la recerca del plaer, la comunicació del plaer a la parella, la diversitat funcional, el contacte en temps de Covid19, el BDSM, el consentiment,

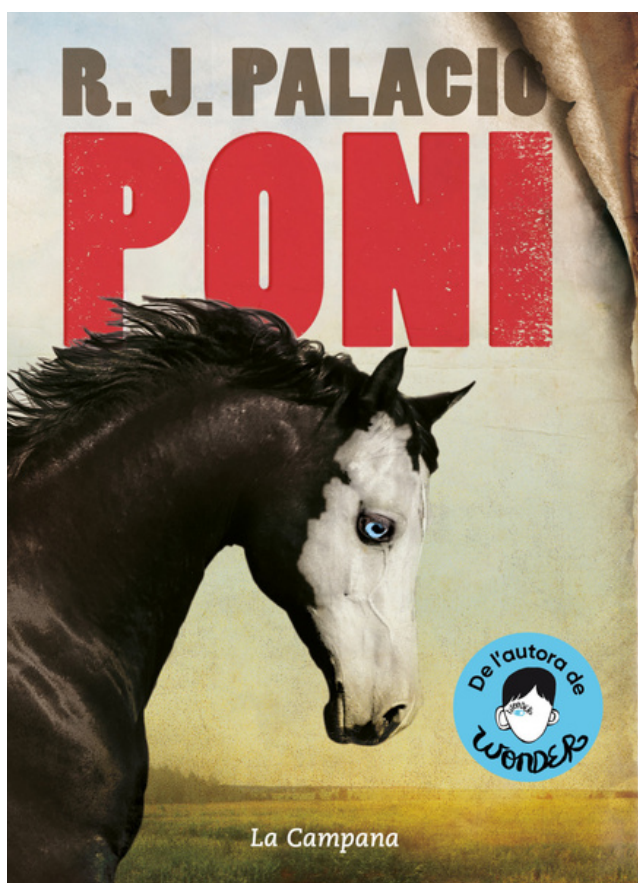
el poliamor, l'assoliment de les fantasies més secretes, el sexe a distància, l'estímul intel·lectual, la necessitat de connectar i la imaginació entre d'altres temes excitants i estimulants. El nou volum de Sexe fora de norma inclourà un pròleg de la sexòloga Elena Crespi i un epíleg de l'escriptora Alba Serrano, guanyadora de l'edició 2021.

"Poni" de R. J. Palacio

La nova novel·la de l'autora de Wonder ens recorda que l'amistat de veritat és la millor companya de viatge.

En Silas és un nen de dotze anys. Un bon dia, molt entrada la nit, hi apareixen tres genets desconeguts decidits a endur-se'n el pare. En Silas es queda sol i se sent espantat, però quan un poni apareix a la porta de casa, entén què ha de fer. Silas s'embarca en un viatge perillós pel vast paisatge americà que el connectarà amb el passat i amb el futur i amb els misteris insondables del món que l'envolta.

Us oferim les primeres pàgines de la novel·la

Va ser aquest cas que em va passar a mi amb un llamp el que va inspirar el papa a capbussar-se en la ciència de la fotografia, i així és com va començar tot.

El papa sempre havia tingut una curiositat innata per la fotografia perquè era originari d'Escòcia, i allà és un art molt cultivat. Durant un temps ho va provar amb la daguerreotípia. Això va ser just després d'instal·lar-se a Ohio, una zona amb moltes fonts salades (de les quals s'extreu un agent que es diu brom i que és un component essencial en el procés de revelat). Però els daguerreotips eren cars i donaven molt pocs beneficis, i el papa no tenia prou recursos per tirar endavant l'empresa. «La gent no

està per gastar-se els diners en records tan delicats», deia. I per això es va fer fabricant de botes. «De botes se'n necessiten sempre», va dir. L'especialitat del papa eren les Wellington de canya alta i pell de plena flor, que portaven incorporat al taló un compartiment secret per guardar-hi el tabac o la navalla. La clientela el valorava molt, aquest detall, així que teníem moltes comandes de botes d'aquest tipus. El papa treballava a la caseta del costat del graner i un cop al mes baixava carregat de botes cap a Boneville amb la Mula, que és com es deia la mula que teníem a casa.

Però quan el llamp em va deixar gravada a l'esquena la imatge d'aquell roure, el papa es va tornar a interessar per la ciència de la fotografia. Ell creia que la imatge havia quedat fixada a la meua pell per les mateixes reaccions químiques que es produeixen en la fotografia. «El cos humà», em va dir mentre jo observava com barrejava uns productes químics que feien pudor d'ous podrits i vinagre de poma, «és un recipient que està ple de les mateixes substàncies misterioses i subjecte a les mateixes lleis físiques que totes les altres coses que hi ha a l'Univers. Si una imatge es pot preservar sobre el teu cos per l'acció de la llum, a través d'aquesta mateixa acció també s'ha de poder preservar sobre un paper». Per això ara ja no s'interessava pels daguerreotips, sinó per un nou tipus de fotografies en què s'havia de sucocar el paper en una solució de ferro i sal i, després, a través de la llum del sol, s'hi traspassava la imatge en positiu des d'un negatiu sobre vidre.

El papa de seguida va dominar aquesta nova ciència i es va convertir en un professional molt ben considerat del «procés del col·lodió», que és com se'n deia, una disciplina artística que per allà era molt inusual. Era un camp arriscat on calia molta experiència, però en sortien unes fotografies d'una bellesa extraordinària. Se'n deien «ferrotips», d'allò que feia el meu pare. No tenien l'exactitud dels daguerreotips, però estaven imbuïts d'unes ombres subtils que els donaven un aire de dibuix al carbonet. Ell feia servir la seva pròpia fórmula per fer el sensibilitzador, i aquí és on entrava en joc el brom. Abans d'obrir un estudi a Boneville, al carrer del jutjat, va fer els tràmits per patentar-la. Al cap de poc els seus retrats en paper amb pols de ferro feien furor a tota la contrada, no només perquè eren infinitament més barats que els daguerreotips, sinó també perquè d'un sol negatiu se'n podien fer tantes còpies com es volgués.

Perquè tinguessin un acabat encara més bonic, i per un suplement, el papa els tintava amb una barreja d'ou batut amb aigua i pigment de color que els conferia un realisme digne de veure. Acudia gent de tot arreu a retratar-se. Va venir fins i tot una senyora molt fina d'Akron a fer-se una sessió de fotos. Jo ajudava el papa a l'estudi ajustant la claraboia i netejant les pantalles d'enfocament. Alguna vegada fins i tot em va deixar polir-li les lents de retrat de

llautó, i això que eren una inversió important i s'havien de manipular amb una delicadesa extrema. Les nostres circumstàncies havien canviat tant que fins i tot s'estava plantejant vendre's el negoci de fabricació de botes, perquè deia que s'estimava més «l'olor d'aquelles potingues que la pudor dels peus de la gent».

I llavors, un dia, abans que trenqués l'alba, van arribar tres homes a cavall i un poni amb la cara blanca i la nostra vida va fer un tomb per sempre.

2

Va ser el Mittenwool, qui em va arrencar del son profund aquella nit.

—Silas, desperta't ja d'una vegada. Venen tres homes a cavall —em va dir.

Mentiria si digués que la urgència de la seva veu em va fer saltar del llit a la primera. No va anar així. Em vaig limitar a remugar i vaig fer mitja volta. Em va haver de clavar un bon cop per espavilar-me, i això que per a ell és una proesa. Als fantasmes els costa molt fer segons quines maniobres, al món material.

—Deixa'm dormir —vaig replicar de mal humor.

I llavors vaig sentir que l'Argos udolava com un desesperat a baix i que el papa armava el rifle. Vaig mirar per la finestreta que tenia al costat del llit, però la negror era tan densa que no es veia res.

—En són tres —va dir el Mittenwool al meu costat, escrutant la foscor de l'altra banda del vidre.

—Papa? —vaig cridar mentre corria cap avall.

El papa ja estava a punt, amb les botes posades, mirant enfora per la finestra del davant.

—No t'aixequis, Silas —em va advertir.

—Encenc el llum?

—No. Els has vist, per la teva finestra? Quants són? —va preguntar.

—Jo no els he vist, però el Mittenwool diu que en són tres.

—Amb la pistola desenfundada —va puntualitzar el Mittenwool.

—Van amb la pistola desenfundada —vaig dir—. Què volen, papa?

El papa no va respondre. Ara ja els sentíem galopar cap a nosaltres. El papa va entreobrir la porta de casa amb el rifle a punt. Es va posar l'abric d'una revolada i es va girar cap a mi.

—No surtis, Silas. No surtis per res, passi el que passi —em va dir molt seriós—. Si van mal dades, arrenques a córrer cap a casa del Havelock. Te'n vas per darrere camps a través. Em sents?

—No deus pas voler sortir allà fora, oi?

—Tu agafa l'Argos —va respondre—. I no el deixis sortir.

Vaig agafar l'Argos pel coll.

—Però no deus pas voler sortir allà fora, oi? —vaig tornar a preguntar molt espantat.

En lloc de respondre va obrir la porta i es va aventurar cap al porxo, apuntant el rifle als genets que venien de dret a nosaltres. Era un home valent, el papa.

Vaig estirar l'Argos cap a mi i llavors em vaig esquitllar fins a la finestra per mirar enfora. Vaig veure com s'acostaven. N'hi havia tres, tal com havia dit el Mittenwool. Els seguia una quarta muntura, un cavall de guerra negre immens, i al costat un poni amb la cara de color blanc os.

Quan van ser més a prop van afluir una mica el ritme, per respecte al rifle del papa. El que manava, un home amb un guardapols groc, va alçar els braços en senyal de pau mentre feia aturar del tot el seu cavall.

—Ei, mestre! —li va dir al papa, a poc més de deu metres del porxo—, pots abaixar l'arma, que vinc en son de pau.

—Primer abaixeu-les vosaltres —va respondre el papa, amb el rifle repenjat a l'espatlla.

—Jo? —va preguntar aquell home fent la comèdia de mirar-se les mans buides i girant el cap a dreta i esquerra. I llavors, com si fins aleshores no s'hagués

www.illadelsllibres.com

L'illa dels LLIBRES

l'actualitat literària al teu abast

Email: info@illadelsllibres.com

WWW.ILLADELSLLIBRES.COM